

091018 Nittonde söndagen efter Trefaldighet Björn Helgesson

Noa i fokus

Så börjar det regna. Det är inget vanligt höstregn. Efter ett tag hinner inte vattnet rinna undan utan börjar stiga. Paniken sprider sig bland både djur och människor. Alla söker sig till höjder och berg för att komma undan det stigande vattnet. Fruktansvärda scener utspelar sig. Men snart är allt över. Hela jorden är täckt av vatten. Det enda som bryter horisonten är en båt. Trots sin storlek ser den liten ut.

Har Noa verkligen funnits och hur fick han rum med alla djuren. De som räknar lågt menar att det just nu finns 10 miljoner djurarter. Det finns 4000 olika sorters kackerlackor, mer än niotusen sorters fåglar och bara i Sverige känner vi till 21 landlevande arter av sniglar. Knappt någon av dessa snigelarter finns i mellanöstern. Hur stor båt Noa än byggt skulle alla djur inte rymmas. Jag kan inte få in i mitt huvud att det verkligen funnits någon ark, och det behövs inte. En del berättelser i bibeln är historiska medan andra är påhittade. Vi behöver inte tro på Adam och Eva, Noa eller Jona i valfiskens buk för att vara kristna. På nätet finns det folk som intensivt försvarar Noas ark men för mig blir det genant. Låt oss inte studera bibeln på det sättet utan låta bibelordet tala till oss. Gud har ett ärende till mig och dig. Noa ropar till oss över seklen. Vad ropar han?

För det första ser Gud. Han ser på oss. Varje människa vilar i hans blick. Också du och jag. Gud är seendets Gud. Han ser också ondskan.

För det andra så bryr han sig. Han är inte likgiltigt betraktande utan engagerad intill förtvivlan. Han bryr sig om varje människa. Också om mig och om dig.

För det tredje har livet på jorden gått snett. Ondskan växer till. Ondskans natur är inte lätt att få grepp om. Vi har lärt oss mycket om tillvarons strukturer. Vi känner orsak och verkan. Vi känner arv och miljö. Vi förstår driftlivet och det undermedvetna. Vi vet en hel del om mutationer och enzymer. Det ständigt pågående dödandet gör oss förstummade.

För det fjärde går det inte satt skilja på onda och goda. Allt finns i alla som möjligheter. Om omständigheterna blir sådana. Tack gode Gud att jag inte mördat någon. Detta och annat ropar Noa högt och tydligt över seklen.

Berättelsen om Noa handlar om en Gud som vill något med oss, som ser oss och står på randen av förtvivlan. Går det att tvätta jorden ren. Berättelsen säger nej. Det går inte. Vad återstår då? Resignation, förtvivlan, ohämmad egoism, kamp för de egna genernas överlevnad. All kultur blir till en tunn fernissa, ett stelt leende på en clown. Inget i människans natur inger hopp. Kan det vara så. Är det sista ordet?

Om inte Gud finns är allt hopp illusion. Men Gud finns. Guds hållning till oss är kärlek, inte den lynnige despoten som man kan hitta på många platser i bibeln. Nej, vi måste hålla Jesus i handen när vi läser bibeln, annars har vi anledning att bli mörkrädda. Det är inte en tillfällighet att Johannes 3:16 är ett av bibelns mest kända ord: Ty så älskade Gud världen att han gav den sin ende son, för att de som tror på honom inte skall gå under utan ha evigt liv. Ty Gud sände inte sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom. En annan sorts ark. I den båten finns det plats också för mig och dig.

Detta är inget vi kan se. Vi kan inte nå fram till att verkligen tro på något sådant genom enbart logiska överväganden. Det är inte heller så att logiken leder oss bort från tron. Men det behövs något mer. Gud behöver röra vid oss och vi behöver sträcka våra händer mot Jesus.

Tron är grunden för det vi hoppas på.

Berättelsen om Noa säger saker om Gud men också om oss. När vi tvivlar på vår egen förmåga och vilja så är Noa en förebild. För det första lyssnade Noa efter Guds röst bland alla röster. Han kunde höra Guds röst för att han levde i gemenskap med Gud. Här finns också vår möjlighet. Också vi kan leva i gemenskap med Gud. Det är inte en passiv tillhörighet utan en inbjudan till vänskap. Du måste lyssna efter din egen vilja när det gäller ditt liv och välja väg.

Noa blev säkert hånad när han började bygga sin båt. Det är lätt att se detta framför sig. Hur folk skakade på huvudet. När vi lyssnar till Gud och det vi hör blir till handlingar får vi räkna med samma hån. Är du villig till det? Själv tvekar jag ibland och då behöver jag uppmuntras av Noa.

Jag tror inte att Noa har funnits. Men jag tror på en Gud som bryr sig och som söker oss människor. Men om Noa inte funnits så vet jag en som finns och det är Jesus. Han är med Gud i evighetens rike och väntar på oss. Gång på gång sänder han sin ande till mig och dig för att vi inte ska förlora riktningen utan hålla fast vid den lilla gnutta tro vi fått.

Jag tror också på människans förmåga att utföra storverk. Noa fyllde en ark som räddade den ekologiska mångfalden. Också vi kan låta hela vår jord bli en ark som bevarar livet till kommande generationer. Världens barn insamlingen visar att vi inte bara är kortsynta egoister utan också bärare av godhet och offervilja. Vi är inte containrar med själviska gener som reproduceras genom seklen utan vi är Guds avbilder, kallade att utföra hans storverk. Och vi som bejakar detta är Guds heliga familj. Var natt som vi tittar upp i den kalla döda rymden manas vi att i praktiska handlingar vara rädda om livet och lovsjunga Gud. I varje människas ögon finns en inbjudan till vänskap och barmhärtighet.

Gud har inte gett upp med oss. Frukta inte höstregnet. Regnbågen ger oss hopp.